

A TEOZÓFIA ÉS A TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Kedves Olvasó!

Talán találkozott már azzal a meghatározással, hogy a teozófia isteni bölcsességet jelent (theos = isteni, sophia = bölcsesség), és felmerült Önben néhány kérdés: Mi az az isteni bölcsesség? Hogyan ismerhető meg? Vajon találkozott-e már élete során ezzel a bölcsességgel, vagy legalább egy kis töredékével? Hogyan kerülhet közelebb ehhez az időtlen és mérhetetlen tudáshoz? Mik az alappillérei ennek a bölcsességnek? Vajon megváltozik-e az élete, ha komolyan veszi a teozófia tanulmányozását? Végiggondolta-e már az életét, szembenézett-e sorsa komoly történéseivel, nehézségeivel? Rájött-e már ezek okára vagy sem? Gondolkodott-e azon, hogy miért épp abba a népbe és családba született, ahova született? Vajon mi lehet a civilizációk felemelkedésének és lehanyatlásának oka? Észrevette-e már, hogy évek óta keres valamit, ahol megkaphatná feszítő kérdéseire a válaszokat, magyarázatokat a világ folyására, a történések okára, rejtélyére? Akarja-e megpróbálni fellebbenteni a fátylat, félretenni a fecséző felszínt, és megismerni a mélyben rejtőzködő valóságot? Ha ilyen, és ehhez hasonló kérdések megfogalmazódtak Önben, akkor ez az összeállítás Önnek szól.

A teozófiáról

A teozófia szó eredeti jelentése: isteni, végső bölcsesség, az élet végső igazsága. Mint a végső valóság megtapasztalása – valójában önmagában véve közölhetetlen és könyvekben sem fejthető ki.

A szó második jelentése szerint a teozófia az emberről és a világról szóló tanítások összessége, amelyek egy részét a Teozófiai Társulat tagjai tették közzé. A teozófia olyan egyetemes igazságokat tartalmaz, amelyek az egész emberiségre és az egész mindenségre vonatkoznak. A teozófia egyfajta szintézis, amely a vallások, a tudományok és a művészetek legmélyén rejtőző közös gyökereket és törvényszerűségeket tárja fel. Az ember és a világ-egyetem természetét kísérel meg bemutatni, az idő és a tér korlátozásain belül fejezi ki a végső valóságot. Mindez csak vezérfonal a mögötte levő és közölhetetlen teozófia megtapasztalásához.

A teozófiai megközelítési mód

Gyakran úgy beszélünk a teozófiáról, hogy az nem vallás, hanem „Az Igazság”, ami minden vallás alapját képezi. Ez így is van, azonban más szempontból azt mondhatjuk, hogy a teozófia bölcsélet, vallás és tudomány is egyszersmind.

Bölcsélet azért, mert világosan feltárja a naprendszerünkben foglalt testek és lelkek fejlődésére vonatkozó terv magyarázatát.

Vallás annyiban, hogy miután megmutatta az általános fejlődés menetét, elénk tár és javasol egy lehetséges módszert, amelynek segítségével a fejlődés folyamatát megrövidíthetjük úgy, hogy tudatos erőfeszítéssel egyenesebb úton haladhatunk a cél felé.

Tudomány azért, mert az említett két területtel nem teológiai hitként foglalkozik, hanem mint közvetlen tudással, amelyet tanulmányozással és kutatással meg lehet szerezni. Azt állítja, hogy nem szükséges az embernek vakhithez folyamodni, mert vannak szunnyadó erői, amelyek – ha életre kelti őket – képessé teszi őket arra, hogy önerejéből lásson és vizsgálódjon, valamint megmutatja, hogyan lehet ezeket az erőket életre kelteni.

A teozófia az ember ilyen életre keltett képességeinek eredménye, mert mindazok a tanítások, melyeket élénk tár, múltbeli közvetlen megfigyelések eredményei. Mindenki, aki hasonlóan szeretne fejlődni és dolgozik is érte, maga ellenőrizheti azokat.

Az Élet alapvető egysége

A teozófia legalapvetőbb igazsága és tanítása az, hogy Isten mindenütt jelen van. Az isteni élet minden létező dolog szellemi lényege a legparányibbtól a leghatalmasabbig.

Az élet, amely áthatja, és mozgásba hozza az egész természetet – beleértve az embert is – egyetlen élet, az Isteni élet, amely formák milliárdjaiban nyilvánul meg.

Amit érzékszerveink segítségével ismerünk, annak a kifejeződése, ami az érzékszervekkel észlelhető dolgok mögött van (bár belső megtapasztalással, átéléssel elérhető): egy mindenütt jelenlevő, örökkévaló, határtalan és változatlan lényeg. A filozófusok Abszolútnak, mások Istennek nevezik. Azt, ami minőség nélküli, bár minden minőség eredete. Nem az, ami cselekszik, de minden cselekvés gyökere.

A teozófia szerint az Élet, az Én egy, mindenütt jelenvaló, mindent átható, egyetlen valóság. Az Énen kívül semmi sem létezik, a mindent éltető Én mindenütt jelen van, mindent áthat, féken tart, táplál és éltet. Minden, felettünk a csillagos égbolt, a hófödte hegycsúcsok, a zöldellő völgyek, a hatalmas óceánok, a kövek, a növények, a madarak és az ember, mind-mind részesei az Egy Életnek. Ő van ott a fűben, fában, kőben, madárban, Önben és embertársaiban.

Az egyetlen, egyetemes Én a létezés, tudat és üdvösség. Ezek a tulajdonságai elválaszthatatlanok egymástól. Isten egy, a megnyilvánulásban pedig hármas természetű.

Az Én gondolatából, az általa elképzelt korlátozásból jön létre a forma, a különféleség és a sokaság. Ő az önmagából való létezés.

Az anyag nem más, mint az Én saját akaratából önmagára kirótt korlátozása. A szellem leszáll az anyagba, hogy a korlátokon belül saját képességeit megnyilvánítsa, tulajdonságait reprodukálja.

Az ember, az elkülönült, korlátozott, különálló Én tükrözi az egyetemes Én lényegi tulajdonságait. Az emberben a legfelsőbb Én tudatából megismerés, a létezésből tevékenység, az üdvösségéből akarat lesz, elhatározás a boldogság elérésére és az önmegvalósításra. Az egyetemes Én három princípiuma – az akarat, a bölcsesség (szeretet) és a tevékenység – mutatkozik meg az elkülönült Énben, a formák minden változatában a legparányibb lénytől a legmagasztosabb Logoszig.

A bennünk levő Én azonos az egyetemes Énnel. Bármilyen erők nyilvánulnak is meg szerte a világon, ugyanazok az erők csiráiban, szunnyadó állapotban bennünk is megvannak. Ő, a Legfelsőbb Lény nem fejlődik, őhöz nem lehet sem hozzátenni, sem elvenni. Részei, a tudategységek olyanok, mint Ő maga, csupán kibontakoztatják képességeiket az anyagban, amint a körülmények ezeket a képességeket előhívják.

A sokféleség tehát az egységben gyökerezik, és az egység az, amelyben majd minden feloldódik.

A teozófusok úgy tartják, hogy a világegyetem Legfelsőbb Lény a tudat számunkra elképzelhetetlen mértékű kitágulásának folyamatát valósítja meg, amelyben mi csak osztozhatunk, hiszen „benne élünk, mozgunk és létezzünk”. A legvégső cél „egy távoli, isteni esemény, amely felé az egész teremtés halad”.

A teozófia három nagy igazsága

Három nagy igazság van, amely feltétlen és soha el nem veszhet, legfeljebb rejtve maradhat egy ideig a kellően kifejező szavak hiánya miatt. Ezek az igazságok annyira nagyok, mint az élet maga, és mégis rendkívül egyszerűek.

1. Isten van, és Isten jó. Ő a nagy életadó, aki bennünk és kívülünk lakozik, aki halhatatlan és örökké áldáshozó. Nem hallható, nem látható, és mégis mindenki megismerheti, aki a megismerést keresi.
2. Az ember halhatatlan, és jövője határtalan.
3. Feltétlenül igazságos isteni törvények kormányozzák a világot úgy, hogy minden ember valójában saját maga bírója, saját dicsőségének vagy nyomorúságának szerzője, és saját életének, jutalmának és büntetésének elhatárolója.

Röviden és hétköznapi nyelven ez azt jelenti, hogy Isten jó, hogy az ember halhatatlan, és hogy ahogy vetünk, úgy aratunk.

Megkülönböztetjük Istent, mint a Végtelen Létet, az Abszolútot, a Mindenséget, és ennek az Egy Létnek a megnyilvánulását, mint kinyilatkoztatott Istent vagy Logoszt, az Igét, amely a világegyetemet élteni és vezeti.

Ezeknek a nagy igazságoknak mindegyikéhez csatlakoznak mások, melyek ezeket támogatják és magyarázzák. Az elsőtől következik, hogy:

1. A látszat ellenére is minden dolog határozottan és értelemmel együttműködik a jó érdekében. Körülényeink – bármilyen visszásnak tetszenek is néha, mégis – teljesen olyanok, amilyenekre szükségünk van. Valamennyi körülöttünk levő dolog nem azért van, hogy akadályozzon, hanem azért, hogy segítsen – csak meg kell mindent értenünk.
2. Mivel az egész rendszer az ember javát is szolgálja, az ember kötelessége a tanulás, hogy megértse azt.
3. Ha megértette, az is kötelessége, hogy ezzel a rendszerrel tudatosan együttműködjön.

A második nagy igazságból következik, hogy:

1. A valódi ember a szellem, a test pedig csak a szellem mulandó eszköze.
2. Az embernek ezért mindent a szellem szempontjából kell néznie, és minden esetben, amikor belső harcra kerül sor, nem az alacsonyabbal, hanem a magasabbal kell azonosnak éreznie magát.
3. Az, amit általában az ember életének nevezünk, valódi és nagyobb életének csupán egy napja.
4. A halál korántsem olyan fontos, mint ahogy azt gondoljuk, mert a halál nem jelenti az élet végét, hanem csak átmenet az élet egyik állapotából egy másikba.
5. Az ember mérhetetlen fejlődésen ment már eddig is keresztül, amelynek tanulmányozása elragadó, érdekes és tanulságos.
6. Nemcsak a múlt, de a jövő fejlődése is végtelen és lenyűgöző, amelynek tanulmányozása még elragadóbb, érdekesebb és tanulságosabb.
7. Minden ember egészen biztosan eléri a végső célt, bármennyire is úgy tűnik most, hogy messzire tévedt a fejlődés útjától.

A harmadik nagy igazságból következik, hogy:

1. Minden gondolatnak, szónak és cselekedetnek megvan a maga meghatározott következménye. Ez nem jutalom és nem büntetés, amely kívülről érkezik, hanem a törvények működéséből származó következmény, amely meghatározott összefüggésben van az adott gondolattal, szóval és cselekedettel az ok és okozat viszonyán keresztül. Az ok és okozat csak egy és ugyanazon dolognak két elválaszthatatlan része.
2. Az embernek nemcsak kötelessége, de érdeke is, hogy az isteni törvényeket behatóan tanulmányozza, hogy képes legyen hozzájuk alkalmazkodni és használni azokat éppen úgy, ahogyan más természeti törvényeket is használunk.
3. Szükséges, hogy az ember tökéletes uralomra tegyen szert önmaga fölött, hogy életét okosan, a törvényekkel összhangban irányítsa.

A világ, amelyben élünk

Az emberről általában úgy beszélnek, mintha lelke volna. A teozófia azonban közvetlen megfigyelések eredményeként megfordítja ezt a kijelentést, és azt állítja, hogy az ember szellem – amely úgynevezett lélek, vagyis értelem, érzelem és tevékenység formájában nyilvánul meg –, aminek teste van. Valójában azonban különféle testeik vannak, melyek tudatának hordozói és eszközei a különböző világokban. Ezek a világok (vagy síkok) a térben nem különülnek el egymástól, hanem áthatják egymást, így egyidejűleg vannak jelen körülöttünk. Ezek a természet anyagi oldalának világai, különböző mértékű sűrűségük anyaguk felhalmozódásától függ. Az ember több ilyen világban él, de általában csak a legalsóbb (a fizikai) világban öntudatos, a többiről csak álmában, vagy transzban nyer némi tudomást.

Amit halálnak neveznek, nem egyéb, mint a legalsóbb világhoz tartozó eszközének vagy tudathordozójának – fizikai testének – letevése. A valódi embert azonban a felsőbb világban mindez nem változtatja meg. Nem érinti ez a tény, nincs nagyobb hatással rá, mint a fizikai emberre, ha kabátját leveti. Mindezek az állítások nem csupán feltevésen, hanem megfigyeléseken és tapasztalatokon alapulnak.

Ezeknek a világoknak az elnevezései a legdurvábbtól a finomabb anyag felé haladva a következők: fizikai világ, érzelmi vagy asztrális világ, gondolati vagy mentális világ (mennyország), az intuíció (buddhi) világa és a szellemi (atmikus vagy nirvánikus) világ. Még ezekenél is van két magasabb rendű, a monádi világ vagy az eredetek világa, és az isteni világ vagy a Logosz világa, de ezek annyira meghaladják jelenlegi felfogóképességünket, hogy egyelőre figyelmen kívül hagyhatjuk ezeket.

Akinek van tehetsége és bátorsága és áldoz rá elegendő időt, kifejleszthet értekeket és képességeket, amelyek az öntudat számára lehetővé teszik a magasabb világokkal való érintkezést. Vannak olyanok, akik máris kifejlesztették ezeket, de az idők folyamán a jövőben ezekkel a képességekkel az egész emberiség rendelkezni fog.

A létezés egyetemes törvényei

1. Reinkarnáció – az újraszületés törvénye

Az emberi egyenlőtlenségeknek – akár képességben, akár lehetőségben, akár körülményben nyilvánul meg – elvileg csak az alábbi három magyarázata lehetséges:

1. Minden ember Isten egy életre teremtett lény, képességeit, lehetőségeit „Isten kifürkészhetetlen útjai” határozzák meg, ami azt jelentené, hogy az ember tehetetlen, mert sorsát egy önkényes, kiszámíthatatlan akarat vezeti.
2. A genetika, az átöröklés tudományának tanítása ugyancsak tehetetlenségre kárhoztatja az embert, mert ez a tanítás őt múltja olyan eredményének tekinti, amelyen neki magának nincs hatalma.

3. A reinkarnáció elfogadása viszont azt jelenti, hogy az ember tulajdon sorsának mestere, mert ő maga saját egyéni múltjának eredménye. Az, amit önmagából alkotott. Ezért az is hatalmában áll, hogy jövőjét tanulással és a fejlődés törvényeinek alkalmazásával alakítsa.

Minden emberi szellem, mint csíra kezdi meg emberi pályafutását, minden tudás, lelkiismeret és ítélőképesség nélkül. Kellemes és fájdalmas tapasztalatok révén jut olyan anyaghoz, melyből felépíti mentális és morális képességeit. A vele született jellemet ennél fogva maga fejlesztette, és e jellemből lehet látni, hogy milyen fokot ért el hosszú fejlődése folyamán. Jó hajlamok, értékes képességek, nemes jellem, mindez sok kemény tusa eredménye, sok nehéz küzdelem jutalma. Ellenkező jelek azt mutatják, hogy a szellemi csíra növekedése és fejlődése még kezdetleges fokon áll. Tévedéseinket szenvedés követi, és ez jelenti mindig az orvosságot. Az erő ugyanis csak küzdelemben fejlődik. Minden vetésnek elkerülhetetlen eredményét aratjuk, mert a boldogságot a helyes, a bánatot pedig a tévedés teremti.

De mindannyian ugyanazt az utat járjuk: a tökéletesség elérése minden ember végső rendeltetése.

2. Karma – az ok-okozat törvénye

A karma szó egyszerűen cselekvést jelent. Jelentősége messzire mutató, mert a cselekvés sokkal többől áll, mint ahogy a hétköznapi ember gondolná. Minden cselekvésnek megvan a múltja, amely megelőzi, és a jövője, amely követi. A cselekvés vágyat feltételez, amely elindította csakúgy, mint a látható mozgást, amelyet közönségesen „cselekedet”-nek neveznek. Minden cselekedet az okok és okozatok végtelen láncolatának egy-egy láncszeme, mert minden okozatból ok lesz, és minden ok egyszer okozat volt. Ennek a végtelen láncnak minden egyes szeme három összetevőből áll: vágyból, gondolatból és tevékenységből. A vágy serkenti a gondolatot, a gondolat megtestesül a tettben. Néha a gondolat az – emlékezés formájában – amely felkelti a vágyat, és a vágy tettekben robban ki. De mindig megvan a három összetevő: két láthatatlan, a tudathoz tartozó, és egy látható, a testhez tartozó, bár igazában a tett is a tudatban van, mint mentális kép, mielőtt kivetül, mint fizikai mozdulat. A vágy (vagy akarát) a gondolat és tevékenység – a tudat három formája.

A vágnak, gondolatnak és cselekvésnek ez a viszonya a „tett”, valamint az ilyen tetteknek végtelen egymásba kapcsolódása, mint okok és okozatok, mindez benne van a karma szóban. Jelenti ez a természet következetességének elismerését, vagyis a törvényt. Ha meg akarjuk „magyarosítani” a karma szót, nevezhetjük ok és okozatnak, vagy az ok és okozat törvényének. Tudományos meghatározása ez: „a hatás és ellenhatás (akció és reakció) egyenlő erejű és ellenkező irányú.” Semmi sem alkalmasabb, jellemzőbb a bibliai mondásnál: „Amint valaki vet, úgy arat.” Néha az egyensúly törvényének is nevezik, mert bármikor és bárhol megbillen az egyensúly, a természet törekszik azt helyreállítani.

A karmikus törvény határozott elveinek tekintjük a következőket: a gondolat alakítja a jellemet; az akarát alkalmat teremt, és tárgyakat vonz; tetteink pedig, melyek másokra hatnak, hasonló természetű visszahatásokat teremtenek ránk.

3. Dharma – az életfeladat törvénye

Minden elkülönült ego újabb és újabb testet öltésekor magával hozza az erre az életre szóló életfeladatát, amelynek kiteljesítése csakis az ő saját feladata fejlődése során. A dharma tehát mindenkinek az egyéni életfeladata. Egy hasonlattal élve: a karma az az erő, amely életünk szekerét hátulról tolja (a múltunk), míg a dharma előre húzza. E kettő kombinációja határozza meg életünk folyását. Más dharmáját követni, arra sóvárogni végzetes tévedés, de szenvedést és belső elégedetlenséget tapasztalunk, ha nem teljesítjük a saját dharmánkat. A dharma a felismert hivatás vonalán végzett kötelesség, mely végső soron erkölcsi természetű. Az,

aki ráésmél saját és embertársai dharmájának sajátságos, egyéni voltára és annak jelentőségére, megérti és elviseli az ebből következő egyéni sorsokat, a világ eseményeit, és megbékél azokkal.

4. Az analógia törvénye

„Mint fent, úgy lent, mint a nagyvilág, úgy a kisvilág”. – ahogyan a Smaragdtábla tanítja az analógia törvényét. Röviden ez azt jelenti, hogy egyrészt a makrokozmosz rendje ugyanaz, mint a mikrokozmoszé (az atom szerkezete a galaxis szerkezetével azonos), másrészt pedig, hogy a világ alacsonyabb síkjain létező és végbemenő dolgok a világ magasabb síkjain létező és végbemenő dolgoknak a tükörképei, másolatai, többé-kevésbé sűrűsödött, anyagiasult, tehát elfátyolozott és nehezen felismerhető formában. Tehát ha megismerjük akár a „kisvilágot” (az embert), akár a „nagyvilágot”, következtetéseket tehetünk a még meg nem ismert tükörképe működéséről.

„És ahogy minden egyből keletkezett, úgy hasonul minden létező ehhez az egyhez, amelyből származik”. A legfelsőbb háromság (akarat – szeretet/bölcsesség – teremtő értelem) mása az emberben levő Isten, a monád, amit hívhatunk az isteni szikrának is. A monád a benne tükröződő isteni tulajdonságokat még lejjebb sugározza, egészen az ember személyiségébe. Az alacsonyabb ez esetben valódi tükörképe a magasabbnak.

Képzeljük el, hogy egy nyugodt víztükörben ott ring a környező táj képe. A tóparti fák képe mintegy közvetlenül a víz felszíne alatt van, a hegyek magas csúcsai mintha messze, mélyen a víz színe alatt volnának. A legmagasabb tükörképe látszik a legmélyebben. Ugyanígy tükröződik az emberi szellem legmagasabb csúcsa – az akarat – a fizikai világban végbemenő cselekedetekben, a szeretet/bölcsesség az asztrális világban megjelenő érzelmi életben, az értelem pedig az elvont és a konkrét gondolkodásban. A tótükör, ami a képet megfordítja, az Egó, az Én, az egyéniség. A monád befogadta a hármasságot, az Én pedig levetíti az alsóbb világokba. Ez az értelem annak a mondásnak, hogy Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette. Létünk egyetlen célja, hogy itt „lent” minél tökéletesebben megmutatkozzon isteni mivoltunk.

5. Az áldozat törvénye

A Logosz minden megnyilvánulása során feláldozza önmagát és így árasztja ki a világegyetemet. Ez az áldozat tartja fenn a világegyetemet, és ugyanígy áldozattal éri el az ember is a tökéletességet. Az áldozat nem azonos a szenvedéssel. Igazi lényege az élet önkéntes és boldog kiadása, hogy más is részesülhessen belőle.

A Logosz áldozata abból áll, hogy végtelen életét önként korlátozza – önalkotta formák milliárdjaiba –, hogy megnyilvánulhasson. Amint egyre „lejjebb” ereszkedik, végtelen képességeiből egyre többet felad, ezért látjuk meg olyan nehezen az „élettelen” kődarabban, egy növényben, egy állatban, vagy akár önmagunkban is az Isteni Lényeket.

Az ember áldozata abban áll, hogy nem a gyümölcsért és nem kötelességszerűen – az alacsonyabbat feláldozza a magasabb rendűért, a „helyesért”, valamint minden képességét örömmel és önfeláldozással a Legmagasabb szolgálatára használja fel.

A Mesterek és az ösvény

A teozófusok Mester névvel illetik azokat a lényeket, akik emberi fejlődésüket már befejezték, elérték az emberi tökéletességet, akik megtanultak mindent, ami naprendszerünk ránk, emberekre vonatkozó részét illeti, és elérték azt, amit a keresztények „üdvözülésnek”, a hinduk és buddhisták pedig „felszabadulásnak” neveznek. E nagy lények alkotják a Nagy Fe-

hér Testvériséget, azt a Hierarchiát, amely az emberi világot kormányozza, és előbbre viszi. Az emberiség Idősebb Testvéreinek nevezik magukat, akik önként reinkarnálódnak még emberi testbe, hogy összekötő kapocsként szolgáljanak az emberi és emberfölötti lények között.

Az emberi történelem bizonyos szakaszaiban, komoly válságok idején, vagy mikor a civilizáció valamely típusa átalakulóban van, az okkult Hierarchia tagjai, a Mesterek, sőt náluk is magasabb fejlődési szintet elért lények is emberi testet öltenek. Bár fizikai testben élnek, gyakran mégis visszavonultan maradnak magányos, csendes helyeken, kerülve az emberi élet nyugtalanságát és lármáját, hogy ott vigyék véghez azt a segítő munkát, melyet az emberek zsúfolt lakóhelyein megtenni lehetetlen volna. Tevékenységük alapvetően minden nagy emberbaráti mozgalom és a világ kultúrájának valamennyi, az emberi fejlődéshez és haladásához hozzájáruló irányzatának támogatása. Ezeket az Adeptusokat keleten Mahatma-knak, vagy Nagy Szellemeknek, Rishiknek, vagy Arhatoknak nevezik. Nyugaton a középkorban tudott róluk a hagyomány, mint a Szent Grál Lovagjai-ról, a kereszténységben halványan sejteti őket a „Szentek Egysége” elnevezés.

Azokat, akik megfelelnek bizonyos feltételeknek, a tanítványaikká fogadják azzal a céllal, hogy a tanítványok fejlődését annyira meggyorsítsák, hogy komoly próbatételek után ők is belépjenek a nagy Testvériségbe, s így segítségükre lehessenek az emberiségért végzett hatalmas munkájukban. A Teozófiai Társulat néhány tagját is fogadták már a Mesterek tanítványukká, és ez a lehetőség mások számára is adott, hiszen az út nyitva áll mindenki számára. A régi példabeszéd igaz ma is: „Szűk a kapu és keskeny az út, amely az igaz élethez vezet, és kevesen vannak, akik megtalálják”.

Ahhoz, hogy a Mesterek közelébe jussunk, el kell sajátítanunk bizonyos képességeket, fel kell építenünk magunkban bizonyos tulajdonságokat. Ezek röviden összefoglalva az alábbiak:

1. Megkülönböztető-képesség, hogy képesek legyünk különbséget tenni a helyes és a helytelen között.
2. Vágytalanság, melynek során minden önző vágytól megszabadulunk, legyen annak tárgya a legmagasztosabb cél is.
3. A helyes magaviselet, ami hat fő területre bontható:
 - önuralom a gondolkodásban,
 - önuralom a cselekvésben,
 - tolerancia,
 - vidámság,
 - céltudatosság,
 - bizalom.
4. Szeretet, ami valójában az Istennel való egyesülésre irányuló akarat.

A világ szent írásai mind azt állítják, hogy léteznek olyan ösvények, olyan szellemi utak, amelyeket megtalálhatunk, és amelyek valamelyikén járhatunk. Mivel az utat többnyire „keskeny út”-ként emlegetik, hajlamosak vagyunk inkább korlátozósként felfogni, mintsem egy olyan útnak, amelyen egy gazdagabb életre találunk. A teozófiai irodalomban az ilyen utakat gyakran a tökéletességhez vezető ösvényként nevezzük. Ez ugyanis nem a létezés statikus állapota, hanem maga az élet keresése. Mindegyikünk, akár tudatosan, akár öntudatlanul is ilyen úton jár, hisz minden megtett lépésünk, bármilyen bizonytalannak érezzük is, továbbvisz bennünket. Ahogy a Bhagavad Gítá írja: „Sokféle úton jönnek énhozzám, és Én minden úton eléjük megyek, mert az ösvény, amelyen jönnek, minden irányból, az Enyém”. Minden embernek joga van arra, hogy a saját útját járja, és saját igazságát találja meg. Az ember képes önmagát tudatosan átalakítani, és egyre magasabb szintre emelni. A Teozófiai Társulat egyik célja az, hogy a komoly tanulóknak lehetővé tegye az ősrégi keskeny út elérését.

Tiszta élet, nyílt elme, megtisztult szív, élénk értelem, világos szellemi meglátás, testvéries érzés, készség tanítást és tanácsot adni és kapni. Személyes igazságtalanságok bátor elviselése, elveinkért való bátor helytállás, félelem nélküli védelme azoknak, akiket igazságtalannul bántanak, és folytonos éber szemmel tartása az emberi haladás és tökéletesedés eszményének, amit a Titkos Tudomány élénk tár – ez az aranylépcső, amelynek fokain a tanuló feljuthat az Isteni Bölcsesség Templomához.

A Nemzetközi Teozófiai Társulat működésének alapelvei és rövid története

A Teozófiai Társulat története az Egyesült Államokban kezdődött, itt találkozott a társulat két alapítója Helena Petrovna Blavatsky és Henry Steel Olcott, akiket közös érdeklődésük, a spirituális jelenségek kutatása hozott össze. New Yorkban csatlakoztak hozzájuk hasonlóan gondolkodó emberek, akik úgy vélték, hogy minden vallás mélyén ugyanazok az ősi igazságok rejlenek, amelyeket bizonyos épületek és ősi szimbólumok is magukban rejtenek. 1875. november 17-én New Yorkban 16 fővel megalakult a Teozófiai Társulat, melynek elnöke H. S. Olcott lett. A társulat nevét az ókori neoplatonikusoktól vette. Olcott dolgozta ki a társulat alapszabályát, amihez az Egyesült Államok alkotmányát vette alapul, mivel ez volt akkoriban a legdemokratikusabb alkotmány.

Azt szokták mondani, hogy Blavatskyné adta a világnak a teozófiát, és Olcott a Teozófiai Társulatot. Olcott kiváló szervezőképességgel rendelkezett, míg Blavatskyné volt az, akinek közvetítésével a tanítások érkeztek.

A teozófia forrásai közt megtaláljuk a szabadkőműveseket, a rózsakereszteseket, a különféle misztériumokat, az alkímiát, a templomosokat stb., egyszóval az okkult hagyományokat. A teozófiai mozgalom azonban mindezeket túlmegy.

A Társulat hármas célja

1. Megalkotni az emberiség egyetemes testvériségének egyik magvát nemzetiségi, vallási, társadalmi osztálybeli, nemi és faji megkülönböztetés nélkül.
2. Támogatni a vallások, bölcseségek és tudományok összehasonlító tanulmányozását.
3. Kutatni a természet még fel nem ismert törvényeit és az emberben rejlő erőket.

A gondolatszabadság elve

A Nemzetközi Teozófiai Társulat küldetésének tekinti, hogy minden országban terjessze ezeket az igazságokat. Minden tag szabadon tanulmányozhat, kedve szerint elfogadhat vagy elvethet bármit. Egyetlen egy, az első célkitűzés – az egyetemes testvériség elvének – elfogadása csupán a társulati tagság feltétele. A társulat a gondolatszabadság elvét vallja.

„Nincs olyan tanító vagy író – magától Blavatskynétól kezdve – akinek joga lenne, hogy tanítását vagy véleményét rákényszerítse a tagokra. Minden tagnak egyformán joga van bármely gondolati iskolát követni, de választását nincs joga ráerőszakolni másra. Sem valamely tisztségre való megválaszthatóságot, sem a szavazati jogot nem befolyásolhatja az illetők bármiféle véleménye, vagy bármely gondolatirányhoz való tartozása. Vélemények vagy hitek nem juttatnak sem előnyhöz, sem hátrányhoz.

Az Igazgatótanács tagjai nyomatékosan felszólítják a Teozófiai Társulat minden tagját, hogy tartsák fenn, védjék meg a teozófia ezen alapelveit, cselekedjenek azok szerint, valamint gyakorolják félelem nélkül – az udvariasság és mások figyelembevételének határán belül – a gondolat- és szólásszabadság jogát.”

A Teozófiai Társulat jelmondata: „Nincs magasztosabb vallás az Igazságnál.”

A teozófus tudja, hogy – mivel az intellektus csak a saját szabad légkörében tud legjobban működni – az igazságot leginkább csak akkor lehet meglátni, ha semmiféle feltétel nem köti meg a kutatás jogát és módszereit. A teozófus előtt az igazság a legmagasztosabb, ezért egyetlen embert sem kíván megkötni, hogy miképp, hol vagy miért kutassa azt, vagy mit kell tennie vele, ha megtalálta. Minden tag kötelessége, hogy mind a maga, mind a mások gondolatszabadságát megőrizze.

A Nemzetközi Teozófiai Társulat központja ma is Indiában, a Chennai (korábban: Madras) tartományban található Adyarban van, ahová még Olcott és Blavatskyné annak idején együtt utaztak, és kezdték meg a társulat szervezését. A Nemzetközi Teozófiai Társulat a világ több mint 50 országában működő nemzeti társulatokból áll. Az önállósággal rendelkező nemzeti társulatoknak elnöke, vezetősége és nemzeti alapszabálya van.

Adyarban indították el a Theosophist című lapot, ami nemzetközi folyóirattá vált. Olcott rakta le a ma is működő hatalmas könyvtár alapjait. Az ókori Alexandria könyvtárának példája lebegett a szeme előtt, amikor hozzálátott ehhez a munkához. Ma egyedülálló ősi kéziratgyűjteménye mellett számtalan értékes könyve van a könyvtárnak: 18.004 db pálmalevél és papír kézirat, másfélmillió könyv és sok ezer rövid értekezés, melyeknek tárgya a keleti és nyugati vallások, filozófiák és tudományok. Az adyari központban van ma is a nemzetközi társulat székháza a hivatalokkal. A központ nagy kiterjedésű kolónia, egyik oldalon a Bengáli öböl, másikon az Adyar folyó határolja.

Olcott 1907-ig volt a társulat elnöke. Halála után Annie Besant követte, közel három évtizeden keresztül nemcsak nagyszerű elnöke, hanem legalább olyan jó közvetítője volt a teozófiai ismereteknek. Blavatskyné, Annie Besant és közvetlen munkatársa, C. W. Leadbeater és más teozófusok könyvei közül magyarul több is olvasható a magyar Társulat kiadásában.

A Teozófiai Társulat történetével kapcsolatos tájékoztatatlanság Krishnamurti személyének és a Társulatban játszott szerepének tisztázatlanságában is megmutatkozik. Besant és Leadbeater „talált rá” Krishnamurtira még kisgyermek korában, észrevették, hogy rendkívül tiszta a fiú aurája. Úgy gondolták, hogy Krisztus után kétezer évvel újra várható egy világtanítói megtestesülés, és azt gondolták, hogy csak a Világtanító számára előkészített testnek lehet ilyen tökéletesen tiszta aurája. Külön kezdtek a fiúval foglalkozni, tanították, próbálták felkészíteni őt erre a szerepre. Így alakult meg Krishnamurti követőiből a Keleti Csillagrend 1911-ben, amelybe egyre többen léptek be. (Krishnamurti később a személye körül kialakult kultusz miatt 1929-ben maga oszlatta fel a Keleti Csillagrendet.)

Nem mindenki értett ezzel egyet, sőt e miatt sokan ki is váltak a Teozófiai Társulattól, így Rudolf Steiner is, aki 1902-től 1913-ig a Német Teozófiai Társulat főtitkára volt. Steiner fokozatosan alakította ki saját elméletét, ami eltér a teozófiai alapoktól. Sajnálatos, hogy a kölcsönös félreértések és a bizalmatlanság végül teljesen elmérgezte a helyzetet, és ez szakításhoz vezetett. Természetesen a steineri életmű éppúgy tiszteletre méltó, mint a teozófusok tanai, még akkor is, ha bizonyos kérdésekben a teozófia és az antropozófia véleménye jelentősen különbözik.

Thomas A. Edison 1878-tól haláláig tagja volt az Amerikai Teozófiai Társulatnak, és Einstein íróasztalán is ott volt Blavatskyné Titkos Tanítás című könyve. Amikor megkérdezték Einsteint, hogy miért olvassa HPB írását, azt mondta, nem szégyen az, ha az ember vállalja, hogy honnan meríti az ötleteit.

A Társulat Adyarban tartotta 50, majd 60 éves fennállásának jubileumát az egész világtársulat odasereglett tagjai részvételével. 1975-ben New York-ban az alapítás centenáriumi ünnepelték a közben a Társulattól leágazott többi teozófiai mozgalommal együtt, majd a világ sok részéről több ezren utaztak Adyarba a centenáriumi kongresszusra.

Annie Besant halála után Dr. G. S. Arundale-t választották elnöknek, aki az ifjúságra összpontosította a figyelmét. Őt C. Jinarajadasa (Leadbeater egyik legközelebbi munkatársa)

követte, aki a művészetek felől közelítette meg a teozófiát. A következő elnök a hindu Sri Ram (Arundale sógora) volt, őt az angol John Coats, majd a jelenlegi indiai elnök-asszony, Radha Burnier (Sri Ram lánya) követte, aki 1984 óta a Társulat elnöke.

Jelenleg 54 országban működik a teozófiai mozgalom. Az Európai Központ Hollandiában található. Az Egyesült Államokban két központ is van: Illinois államban Wheatonban és Kalifornia államban lévő Ojai-i Krotonában működik a Teozófiai Intézet. Ez utóbbi teozófiai iskolájába az egész világból fogadják a tanulni vágyó társulati tagokat. A társulat ausztráliai központja Sydney-ben van, és Új-Zélandon is található egy teozófiai központ.

A Teozófiai Társulat tanulmányozó és kutató emberekből áll, akik vagy tartoznak a világ valamelyik vallásához vagy sem, viszont a korábban említett három cél elismerése révén egyesültek. Törekvésük az, hogy elsimítsák a vallások ellentéteit, és más jó akaratú emberekkel együtt tanulmányozzák a vallási és egyéb igazságokat, valamint hogy tanulmányaik eredményét másokkal megismertessék.

A kapocs, amely összetartja őket, nem egy közös vallás hirdetése, hanem a törekvés az igazság keresésére, valamint az egyetemes testvériségben való hit.

Azt vallják, hogy az igazságot tanulás, megfontolás, tiszta élet, a magasztos eszmények iránti odaadás, cselekvés és szolgálat útján kell keresni. Az igazságot olyan juttalomnak tartják, amelyre törekedni kell, mert az nem dogma, amelyet autoritások kényszerítenek az emberre. Azt tartják, hogy a hit az egyéni tanulás vagy intuíció eredménye, nem pedig annak megelőzője. Alapja a tudás, nem mások állítása. Toleranciájukat mindenkire kiterjesztik, nem mint egy általuk gyakorolt előjogot, hanem mint kötelességet. A tudatlanságot felvilágosítással akarják megszüntetni. Minden vallásban az isteni bölcsesség részleges kifejezését látják. Inkább a tanulmányozást ajánlják, mint az elítélést, inkább a gyakorlást, mint a térítést. Jelszavuk a béke, céljuk az igazság.

A Magyar Teozófiai Társulat rövid története

A Nemzetközi Teozófiai Társulat 1875-ös megalakulása után szinte már az első években találunk magyar tagokat a társulatban. Vay Ödön báró 1880-ban a Teozófiai Társulat Főtanácsának tagja. Felesége Vay Adelma, H.P.Blavatsky egyik unokatestvére, maga világhírű médium. Annie Besant először már 1905-ben, majd 1906-ban Rudolf Steinerrel együtt előadást tartott Budapesten.

A Magyar Teozófiai Társulat 1906. március 2-án alakult meg, és 1907. július 7-i dátummal kapott Adyarból alapító oklevelet. Alapítói között megtalálhatók az akkori Magyarország neves egyéniségei, mint például Zipernovszky Károly feltaláló, aki maga is rendelkezett okkult képességekkel. Ő a Magyar Teozófiai Társulat egyik alapítója és sokáig szponzorálója volt.

1907-ben Budapesten, magyar nyelven először kiadták Lao-ce életbölcseletét, a Tao-Te-King-et. 1908-ban magyar nyelvű teozófiai folyóirat indult. 1909 tavaszán a Teozófiai Társulat Európai Föderációja Budapesten tartotta ülését. 1911-27 között prof. Nádler Róbert a Képzőművészeti Főiskola igazgatója volt a társulat elnöke. 1914-ben Isabele Cooper-Oakley, H.P.Blavatsky és Annie Besant barátnője és munkatársa Magyarországra jött, és a Társulat működését könyvekkel és egyéb módon is segítette.

A taglétszám 1914-15-ben már 217 fő volt. Az első világháború alatt is folytatták a munkát, előadásokat tartottak, könyveket adtak ki, és élénk társadalmi életet folytattak. Nyilvános előadásaik bevételét felajánlották a hadiözvegyek és árvák javára. A Társulat felemelte hangját a háború ellen, és a nézeteltérések békés megoldását javasolta. Az ekkoriban megjelent teozófiai irodalomból érdemes megemlíteni a Bhagavad Gita kiadását, ami ekkor jelent meg először magyarul.

A Társulat az ezt követő időben rendelkezett a legnagyobb taglétszámmal. 1927-ben Annie Besant, 1931-ben Krishnamurti tartott előadást Budapesten a Zeneakadémia nagytermében. A Keleti Csillagrend megalakulása majd feloszlása 1926-27-ben a Magyar Teozófiai Társulatban is problémákat okozott, sokan ki is léptek a Társulattól. 1929-ben az Európai Föderáció Budapesten tartotta soros ülését. A harmincas években ismét megélné a Társulat munkája, külső előadókat is meghívtak, akik előadásokat tartottak többek közt az asztrológiáról és a grafológiáról. Könyveket adtak ki, vidéken is folytattak tagtoborzást, és számos alosztályt szerveztek. 1939 májusában a hollandiai Naardenben a magyar teozófusok magyar hetet rendeztek, amelyen Hary Gizella és Vadnay Emma vettek részt.

A munka csak 1944-ben szünetelt, akkor is csak papíron. A német megszállás alatt az akkori belügyminiszter utasította a Társulatot, hogy zárják ki a zsidó származású tagokat a Társulat tagjai közül. Az akkori elnök, Selevér Flóra – aki 1932-1950 között töltötte be az elnöki tiszteletet – rendkívüli közgyűlést hívott össze, ahol megállapították, hogy a felszólítás ellentmond a Társulat alapelveinek és szellemiségének. Ezért ugyan papíron kimondták a Társulat feloszlását, de ezután is tartották a tagok a kapcsolatot egymással. Zsidókat rejtegettek, lengyeleket és más menekülteket is segítettek a háború alatt.

A háború vége után rögtön, 1945-ben újraindították a Társulatot. A kommunisták hatalomra jutását követően egymás után tiltották be a különféle társaságokat, így 1950-ben a Magyar Teozófiai Társulatot is betiltották. A Társulat könyvtárának egy részét a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtára kapta meg, egy másik nagy része az akkori Buddhista Misszióhoz került. Több száz könyvet és nyomtatványt bezúztak. A tagok a könyvtár lényeges részeit megmentették, rejtegették, de ezután 40 évig csak magánemberként tarthatták a kapcsolatot. Közös kirándulásokat szerveztek, rendszeresen összejártak, titokban folyt tovább a tanulás, tanítás. Dr. Ráth Zoltán és Martinovich Ernő remek előadásokat tartottak, beszélgetéseket vezettek. Vadnay Emma, Hary Gizella és mások teozófiai műveket fordítottak. Az 1956-os forradalom idején a társulat fiatalabb tagjai közül többen elhagyták az országot.

A Társulatnak 1946-tól volt tagja Reicher László, az ő kezdeményezésére keresték a kapcsolatot a környező országok teozófusaival. 1966-ban 13 tagnak sikerült kijutnia Salzburgba az 5. Teozófiai Világkongresszusra. Hazatérve elhatározták, hogy megszerveznek egy Közép-Kelet-Európai Teozófiai Konferenciát. 1967-ben egyhetes találkozót tartottak Budapesten, ahová eljöttek a környező országok teozófusai. 1969-70-ben a hatóságok eljárást indítottak a társulat néhány tagja ellen a rendszeres baráti összejövetelek miatt. Vadnay Emmát – aki akkor a Társulat legjobb fordítója volt, s még nem volt 55 éves – a rendőrségi meghurcolások, vallatások annyira megviselték, hogy nem sokkal később meghalt. A Társulat ezután újra visszahúzódott, és csak baráti társaságként létezett. 1972-ben John Coats, a Nemzetközi Teozófiai Társulat későbbi elnöke látogatott Magyarországra. Valamivel később járt itt a jelenlegi elnök, Radha Burnier is.

A 80-as években enyhült a politikai légkör, és újra divatba jött a jóga. Jóga címen Budapesten és más városokban is előadásokat lehetett tartani, és kapcsolatba lehetett lépni más csoportokkal is. Megkezdődött a lépésről lépésre a kitörés az elszigeteltségből.

A Társulat hivatalos működése 1991. május 8-án Blavatskyné halálának centenáriuma indult újra. A Társulat újjászervezője és elnöke Reicher László volt. 1997-ben kialakuló betegsége miatt visszavonult, és az elnöki tisztséget átadta Martinovich Tamásnak, aki 2016-ig vezette a Társulat munkáját. 2016-tól a Társulat elnöke Szabari János. Az újraalapítás óta a Társulat tagsága rendszeresen különféle összejöveteleket szervez részben a tagság, részben a teozófia iránt érdeklődők számára, ahol a teozófia szakirodalmát és különböző területeit tanulmányozza. Rendszeres nyilvános előadásokat szerveznek Budapesten és meghívásra más városokban is, könyveket jelentetnek meg, a Társulat honlapján pedig bárki számára ingyenesen elérhetővé tettek sok alapvető teozófiai munkát, így akár a Titkos Tanítást is. Bár a taglét-

számban a háború előtti szintet még nem sikerült megközelíteni, de minden évben több új tag is csatlakozik a Társulathoz.

A Teozófiai Társulat jelvénye

A teozófiai társulat jelvénye számos jelképből áll, amelyek mindegyikét ősi idők óta használják az emberre és a világegyetemre vonatkozó mély értelmű szellemi és filozófiai fogalmak jelképeként. Változatos formákban lelhetők fel a világ nagy vallásaiban, továbbá egyetemességükre utal a távoli műveltségekben való megjelenésük is.

Részben antikvitásuk, részben eredetük megállapításának nehézségei miatt nem lehet ezeket a szimbólumokat leszűkített pontossággal értelmezni. Az itt rendelkezésre bocsátott értelmezést, az általuk közvetített igazságként lehet inkább tekinteni, mint értelmezésükre vonatkozó pontos megállapításként.

A jelvény közepén levő **ANKH** vagy Crux Ansata (füles kereszt) a feltámadás ősi egyiptomi jelképe. A Tau-ból vagy T alakú keresztből és a rajta levő kis körből van összeállítva. Az egyiptomi szobrokon, fali- és sírfestményeken sokszor kézben tartva látható. A Tau kereszt az anyagot vagy a formák világát jelképezi, míg a kis kör a szellemet, az életet jelenti. Ezért az ANKH a szellemnek az anyag feletti, a jónak a rossz feletti diadalát fejezi ki. Ezért az élet keresztje, a feltámadás és a halhatatlanság szimbóluma. Jelenti még az anyagba alászállott és ott megfeszített, majd feltámadott szellemet is.

Az **összefonódott kettős háromszög**, ahol az egyik (a világosabb) felfelé, a másik (a sötétebb) lefelé mutat, a szellemnek az anyagba szállását, valamint a forma korlátozó határaiból való felemelkedését jelképezi. Ugyanakkor a világos és sötét erők közötti, a természetben levő folyamatos konfliktusra utal. Amikor – mint ebben a jelvényben is – a kettős háromszöget a farkába harapó kígyó körében ábrázolják, akkor a teljes megnyilvánult természetet jelképezi, a tér és az idő korlátozásaiba burkolt világegyetemet, továbbá az egységet, amely kettősségében, mint szellem és anyag mutatkozik meg, és egységük jeléül elválaszthatatlanul egybekapcsolódnak. A csúcsával felfelé irányuló háromszög az Atya, a tűz vagy a szellem, míg a lefelé irányuló az Anya, a víz vagy az anyag. Mindkét háromszög három oldalával és sarkával jelenti egyszerre mind annak hármas természetét, amit jelképez. A tűz vagy szellem háromszög hármassága: lét, tudat, üdvösség; tevékenység, tudás, akarat; teremtés, fenntartás, felszabadulás. Az oldalak egyenlők, mert ebben a hármasságban az egyik nincs a másik felett vagy alatt, emez nem kisebb a másiknál. Valamennyi természete egyformán immanens (benne rejlő), valamennyi egyképpen jelenlevő. Az anyag vagy víz háromszögének hármassága az anyag három lényegbeli jellemvonását szimbolizálja: tehetetlenség, mozgás, ritmus (rezgés). A tizenkét egyenlő oldal, melyet a vonalak keresztezése eredményez, ha az ábrát a maga egészében tekintjük, a kaldeai és más régi vallások 12 nagy jelképét, a napév 12 hónapját jelentik. Ezt a felsorolást tovább is lehetne folytatni. A zsidó vallásban az összefonódott kettős háromszöget Salamon pecsétjeként, illetve Dávid csillagaként ismerik.

A **kígyónak**, más szimbólumokhoz hasonlóan számos jelentése van. Mindig a bölcsességgel társították, különösképpen a rejtett tudással, amely a legmagasabb bölcsesség. Ha – miként itt is – a saját farkába harapva ábrázolják, akkor a kezdet és vég nélküli örökkévalóság szimbólumává válik, vagyis az a kör, amely-

nek a középpontjában világegyetemek jelennek meg, növekszenek, majd elpusztulnak, eltűnnek.

A **szvasztika** a kereszt-jelkép számos megjelenési formája közül egy másik. Ez a tüzes kereszt, ahol az óramutató járásával megegyezően körbeforgó, örvénylő lángkarok jelképezik a természet roppant energiáit, amelyek az atomoktól a csillagokig és csillagrendszerekig szüntelenül teremtik és szétosztatják a formákat, amelyek által a fejlődési folyamat történik. Az Istenség három aspektusát elismerő vallásokban a szvasztikát a harmadik aspektussal, a Háromság harmadik személyével társítják, aki egy időben a teremtő és az elpusztító is: a hinduizmusban Shiva, a kereszténységben a Szentlélek vagy Szentszellem.

A jelvény fölött szanszkrit betűkkel látható a hinduizmus és buddhizmus szent szava, amelyet általában a mélységes jelentésű **AUM** vagy **OM** kifejezéssel jeleznek. Azt is mondják, hogy a teremtő ígét, vagyis a Logoszt jelenti, a felfoghatatlan valóságot, minden lét forrását. Ez a hatalom szava, és csakis a legnagyobb tisztelettel szabad kiejteni.

A Teozófiai Társulat jelmondata, **„Nincs magasztosabb vallás az igazságnál”** veszi körül a jelvényt. Minden teozófus, bármely valláshoz vagy hitelvhez tartozzon is, az igazságot keresi, kutatja. Minden nagy vallás annak az igazságnak valamilyen megtestesülése és a megvalósításához vezető egyik út.

A szimbólumok tanulmányozása majdnem kimeríthetetlen, és értelmezésük további lehetőségeket rejt magában.

Szeretne belépni a Teozófiai Társulatba?

Vannak, akik természetüknél fogva szeretnek elől járni, a nehézségekkel megküzdeni, hogy mások könnyebben jussanak előre olyan ösvényen, amelyet erősebb embertársaik készítettek elő a számukra. Ez az egyetlen ok, amelyért érdemes belépni.

Ne azért jöjjön közénk, hogy valamit „nyerjen”, mert akkor csalódnai fog. Jöjjön azért, hogy adjon másoknak és fáradjon másokért ugyanúgy, ahogyan az emberiséget szolgáló, előtűnk járó „idősebb testvéreink”, akik egy nemesebb felfogás elterjesztéséért, az emberek közötti szellemi testvériség megvalósításáért fáradoznak. Azért jöjjön, hogy dolgozhasson az emberiségért, hogy mint Isten szerény munkatársa, az Ő megismerését terjessze mindenfelé.

Akkor lépjen be, ha komoly vonzódást érez a társulat által képviselt eszmék és életmód iránt, ha a tagságot olyan kiváltságnak tekinti, amely nem mindenkinek adatik meg, ha azt szeretné, hogy önmaga fejlődését mások segítő fejlesztésével ötvözze, ha a jövő eszméinek előfutárai között szeretne lenni. „Jöjjenek, ha úgy tetszik és osszák meg velünk ezt a kiváltságot, de ha nem, akkor maradjanak inkább a Társulaton kívül, s akkor is megadjuk mindazt, amiről hisszük, hogy hasznos és segítő lehet az Önök számára.”

Szeretnénk megértetni, hogy a teozófia által tanított okkult tudást egyáltalán nem könnyű elsajátítani, hanem komoly és alapos tanulmányokra van hozzá szükség. Sajnos, manapság kevéssé népszerű az, aki nem látványos és gyors beavatásokról, megvilágosodásokról, pszichikus képességek azonnali megszerzéséről és egyéb jól hangzó ígéretekről beszél, ehelyett a hosszú, kitartó tanulás, az önzetlen munka és a tiszta élet mellett kötelezi el magát. Gondoljuk végig, vajon túlzott-e ez az elvárás, elsajátítható-e valamirevaló tudás áldozatok nélkül?

Mindenkit, aki tanulni akar, akinek érték a tolerancia, akinek magasztos céljai vannak, és kitartóan akar dolgozni, szívesen látunk tagként, és egyedül csak tőle függ, hogy idővel valódi teozófussá váljon.

A Társulat minden tagja jogosult igénybe venni a Társulat – egyébként zárt – könyvtárát, onnan díjmentesen kölcsönözhet, díjtalanul részt vehet minden rendezvényen, az új megjelenő könyvekből önköltségi áron vásárolhat sajátmaga számára, csatlakozhat a Társulat internetes belső levelezőrendszeréhez és bármilyen, a Társulatban folyó munkába képességei, érdeklődési köre és ismeretei szerint bekapcsolódhat. A tagság csekély tagdíjat fizet, amelynek mindenkori összegét a Társulat közgyűlése határozza meg.

Abban az esetben, ha szeretne csatlakozni a Teozófiai Társulathoz, meg kell szereznie két, úgynevezett teljes jogú tag (nagykorú, és két évnél régebbi tag) ajánlását. A Társulat tagjaival elsősorban a nyilvános előadásokon, szervezett beszélgetéseken ismerkedhet meg. A két ajánlóhoz kötött belépést Társulatunk egyik legnemesebb hagyományának tekintjük, az ajánlók ugyanis vállalják azt, hogy segítik az Ön elindulását, válaszolnak a felmerülő kérdéseire, támogatják tanulmányai során. Belépése esetén Ön „próbaidős” taggá válik, ami azt jelenti, hogy tagsága első két évében megilleti Önt minden jog és kötelesség, de a közgyűléseken nem rendelkezik szavazati joggal, illetve nem ajánlhat új tagot. Tapasztalatunk szerint ennyi időre feltétlen szüksége van, hogy el tudja dönteni, a teozófia által kínált szellemi fejlődési út az Ön útja-e, és valóban akar-e velünk együtt dolgozni.

Ha úgy érzi, közöttünk a helye, szeretettel várjuk Társulatunkban!